

(המשך ממעמד 17)

קום, כשהרעבים עליהם פורשים לחוץ-הים או לחורשה הסמוכה.

חוק נוסף הקיים במקום הוא: לא לצאת מתוך המכונית. משהו היוצא ממכוניתו נחשב לטרדן ולור, צפוי לעמוד תוך שניות ספורות במקור של זרקורי מכוניות שיארו אליו מכל הצדדים. ישנה לכך סיבה טובה. פעם, כשהאהבה בתל-אביב התנהלה עוד על הספלים בשדרות ובגינות, היו מופרעים המין של העיר מסתובבים בהם, כדי להציץ אל הזוגות המתעלטים, ולקבל סיפוק מהת-בונות אטורה בלבד. עתה עברו המציצים אל אזורי השפיות. הם אינם מסוכנים, שכן ברובם לא יעזו לעולם לתקוף זוג היושב במכונית, וברגע שיתגלו, הם בור-חיים במהירות. אולם הם מנסים להתקרב אל המכוניות כדי להציץ אל הנעשה בהם, ולא פעם מתחוללות גנרות בתנוונים, כאשר מציצים אלה נתפסים.

המשטרה באה לביקור

אלם מופרעים המין אינם היחידים המטרדים את הרומנים המתנהלים ב-תנויה האהבה. טרדנים לא פחות מהם הם שוטרי משטרת ישראל.

בזמנו גויסה המשטרה לפעולה נגד ה-זונסעות, היצאניות שהציעו את סחורתם למעוניינים בתוך מכונית הקונה. היו אלה אמנם הזונסעות שפיתחו בתחילה את נוהג עשיית האהבה במכוניות במקומות אפלים ונידחים. אולם יצאניות אלה אינן באות בדרך כלל לתנויים הגדושים מכוניות סר-טיות. הן נוהגות לחפש מקומות בודדים אליהם לא תוכל המשטרה להגיע. עובדה זו אינה מפריעה למשטרה לערוך פשיטות על התנויים באמתלה של ציד-יצאניות.

נראה שקרנות חולנית, שמקורותיה הם נפשיים-פאתולוגיים, היא הדוחפת את ה-שוטרים להופיע במפתיע בניידותיהם ול-הטריד זוגות המתעלטים במכוניותיהם ב-מצבים עדינים ביותר. כאשר נשאל דובר משטרת מחוז תל-אביב על סמך איזו הוראה פועלים השוטרים בסריקותיהם בתנויים האהבה שם הם מתנהגים בחוסר דיסקרטיות ובגסות-רוח, סירב הדובר להגיב. אולם נראה שהשוטרים מסתמכים כגיבוי להתי-נהגותם על אותו סעיף בחוק לפיו ניתן לפרש התעללות במקום פתוח כעשיית מעשים מגונים בפומבי.

גישה חולנית זו הוראה באורחי תנויי-האהבה פושעים או לפחות עבריינים הפוג-עים במוסר, גרמה כבר למספר תקריות בהם היו מעורבים אישים ידועים שהסתככו עם המשטרה בעת סריקותיה בתנויה-האהבה. כי השפיות הפכו כבר למוסד לאומי המשרת שכבות נרחבות. באים לשם צעירים הנוטלים את מכוניות הוריהם כדי להתי-עלם עם נערותיהם בפרטיות. באים לשם גברים נשואים שהמכונית משמשת להם מקום מיסתור לניהול הרפתקת-אהבים קצ-רה, ובאים זוגות נשואים המעדיפים בשל מצוקת הדיור לחפש קצת רומאנטיקה ב-אוויר החפשי.

בני-טובים דאן?

תוצאה מההטרדות הקבועות שהפכו לחלק מאורח תנויה-האהבה ומהעובדה שהידיעה על מקומות אלה נפוצה בחוגים רחבים, התפתחו בהם בחודשים ה-אחרונים כמה תופעות מיוחדות.

אורחי התנויים שוב אינם מרגישים את עצמם חששים, מעדיפים בבואם לשם להת-פור עד לקצת המגרשים, לחפש מיסותר מאחורי עצים או מבנים הקיימים בשטח. אחרים מסתירים את זוגיות חלונותיהם ב-שמיכות, חלקי לבוש או וילונות. נוצלים את מכוניותיהם מבפנים, כך שלור המתקרב מבחוץ לא תהיה שום אפשרות להציץ במתרחש פניהם.

קרב חוגי בני-הנוער של צפון תל-אביב, ברובם בני-טובים למשפחות בעלות מכר-ניות, נפוץ הנהוג לבוא לתנויים בתי-קבוצות, כשאחת המכוניות עומדת בתצ-פית בכניסה לחניון ומהיריה באמצעות הדל-קת אורות על סכנה המתקרבת בדמותה של נידדת משטרה.

לאחרונה אף נפוץ ספורס חדש בין אותם צעירים: להצטופף כמה זוגות במכונית, ולערוך תחרות בין חברות-נוער איזו מהן מצליחה לחוס יותר זוגות מתעלטים ל-מכונית אחת. אלא שלמרות כל המטרדים הפכו תנויי-האהבה לתופעה של קבע, חלק בלתי נפרד מהוי החברה הישראלית הממוכנת.

מועדונם, כדי שיביא חווה על מנת להחתיים את בני להופעה במועדונם, הנחשב למובחר שבבמות שירי-העם שבני-יורק. גורל דומה אירע בישראל לזמרת הכושית ה-דרום-אפריקאית ספלה לומבאס. הזמרת, שהופיעה במועדון השפן הקטן שחוסל בני-תיים, זכתה להיכרות אישית עם שמעון עדן, בעל העדו-טלון בברלין, שעה ששהה בארץ לביקור קצר. כאשר שאל אותה שמ-עון מה הסכום שהיא מבקשת כדי להופיע במועדונו הברליני, אמרה ספלה: 250 דולאר לשבוע. היה זה סכום כפול ממה שקיבלה בארץ, והיא לא יחסה רצינות להצעה. עתה, קצר במועדון צברה, היא קיבלה הומנה כשספלה נותרה ללא תעסוקה ומפיעה זמן קצר במועדון צברה, היא קיבלה הומנה להופיע בעדן טלון בסכום של 500 דולאר לשבוע. עושה הלהטים הצרפתי, ג'וזף זרלי, המופיע עתה אף הוא במועדון ה-לילה צברה בתל-אביב, נפל קרבן לאחד לאורחי המועדון. ולדיס, המפגין קסמים של זריות ידיים ולהטוטי כייסות, הוציא ל-צחוקם של הנוכחים, כמה ארנקים מכסיהם של האורחים. הוא רק לא הרגיש שכאשר הצליח לשלוח את ארנקו של אחד האורחים, הוציא זה בזריות את מצית הגז שלו, החזירו לו ברבע שקיבל חזרה את ארנקו. תקרית משעשעת ליחתה את שהותם של קליף ריצ'ארד ולהקתו בירושלים. משך כל הירך לבירה סיר מדיכו של קליף בארץ, מרקו תרנרמן, על מלון המלך דוד המפואר, ועל הסודים בו. כשהגיעו למלון נכנס קליף פנימה ואילו מרקו נסע עם שאר הלהקה לקנות סרטים למצלמות.

מירוך בחברת אשתו וילדיו • דמות נשית שבלטה בין צולחות הכינרת, היתה אשתו של מפקד חיל הים, אלוף יוחאי בן-נרן. אחד שלא התרגש כלל מהצליחה ה-מונית, היה האמרגן אברהם ("פאשנד") דשא, שבא למקום עם להקת התרנגולים. הצהיר פשאנד: "אני לא משוגע לצלות. שמעתי על אחד שקפץ בבית-יורה ונעלם. אחרי שבוע מצאו אותו בשבע-טחנות ש-בירקון. התברר שהוא הגיע לשם דרך ה-מוביל הארצי." הצמד שייקה אופיר ושלמון ישראל, שהקימו יחד את ה-תיאטרון ה-13, חזרו מהופעה מחוץ לתל-אביב. בדרכם עברו על פני בית-החרושת אביר לבירה, שבכביש נתניה. הציע שמעון לשייקה: "בוא נראה מה יקרה אם ניגש לבית-החרושת ונבקש לשתות שתי כוסות בירה." הרעיון בוצע במקום. בכניסה למפעל עצרו אותם שומר בית-החרושת, שכלל לא השתומם להסבריהם כי הם מבקשים שתי כוסות בירה. "הרבה אנשים באים הנה ומבלבלים לי את המוח שהם רוצים בירה," אמר השומר, "אילו הייתם שחקנים או זמרים זה היה משהו אחר, אבל לשתם אנשים לא נותנים!" השניים חזרו צמאים לתל-אביב. הזמרת מרגלית אנקורי שהזמנה על-ידי ליאו פולד להופיע במועדונו צברה שבני-יורק, נאלצה לעזוב את הארץ בשבוע האחרון לפני שהספיקה לראות את אחותה הכלואה בדמשק עם חטופי הכינרת ושלפי כל הסימנים ישחררו בימים הקרובים. אולם מפח נפשה גדל שבועתיים כאשר התברר לה כי לא תוכל לקחת עמה אף את שמלה

הפקיד אינו יכול

האיש הראשון שמהר אל אסיר פראג לשעבר, מרדכי אורן, שזכה בשבוע ל-טיהור רשמי מטעם ממשלת צ'כוסלובקיה, היה אסיר פוליטי לשעבר אחר של מפ"ם. היה זה אהרונצ'יק כהן, שמיד עם היח-דע הידיעה מיהר מקיבוצו שער-העמקים ל-קיבוץ מזרע, כדי לברך את אורן ולאחל לו על שזכה מידי השלטונות הצ'כוסלובקים למה שלא זכה הוא מידי השלטונות היש-ראליים. האיש השמור ביותר במדינה בימים האחרונים, היה סגן-ניצב שלום יר-קלניץ, ראש המדור המרכזי לעיבוד ובילוש במשטרת מחוז תל-אביב. צמשך כמה ימים איתו ועקבו אחריו על פתחי ביתו, ליוו לעצמו משמרות אחרי שקיבל הודעה ספר-נית, שאם לא יפסק בחיפוש אחרי לוי גויפלד — חייו בסכנה. מנהל משרד ה-מסחר והתעשייה, מייכאל צור, מצא לו השבוע שיטה חרישה להגברת תודעת ה-עבודה בקרב עובדי משרדו. הוא שיגר לעוב-דים רבים מכתב בסגנון אחיד בו נאמר: "בחזרוני למשרד לפני שעת גמר העבודה, מצאתיך עומד נשען על העמוד בסמוך ל-יציאה מהמשרד. הבנתי שצאת לקבל את פני תודה על תשומת הלב." אחת הפקידות, שנעלבה מהפניה היצנית של מנהלה, שלחה לו תשובה בנוסח הבא: "מאז 13 שנים, בהן אני עובדת במשרד, לא זכיתי לראות את פניך ובודאי שלא קיבלתי מכתב ממך. אני מצטערת, איפוא, על שבאותו רגע היסטורי לא נשענתי על העמוד והתחמתי את היר-דמנות להכירך אישית." בשיחה אישית התוודה הפקיד הבכיר, שהתפטר לפני שבוע ממשרתו הכבירה, על נימוקי התפטר-ותו באמרו: הפקיד הכביר מתפטר

מפני שאינו יכול לפרנס את כשפתחו במשכורת של 620 ל"י לחודש.

השקנית תרצה לצלם

עורך החדשות הראשי של קול-ישראל, עמוס גורדון, שהיה בעבר עורך שבועון הרוי, עומד לעזוב את קול-ישראל בימים הקרובים, כדי להשתתף במיכללה-לבטחון-לאומי. ערב עזיבתו ערך גורדון הפגנת ראשם מזורה. בשעת ישבה עם עובדי ה-תחנה הירושלמית באחד מחורי בית-השדרה, הבחין גורדון בתמונותיהם של נשיא ה-מדינה זלמן שז"ר וראש-הממשלה, לוי אשכול, התלויות על הקיר. הרבר עורר את זעמו והוא התפרץ בצעקות: "כל זמן שאני פה איני רוצה לראות תמונות אלה על הקיר!" העובדים הנהדמים לא ידעו ל-קבוע אם ההתפרצות המשונה באה מתוך נאמנות לאדונוי הקודמים, או כדי להוכיח את א-יחלתו של שרות-השידור. אחרי התשבחות בהן זכתה השקנית גילה אלמגור על משחקה בסרט הישראלי אדור-ואדור, נראה שאין היא יכולה עוד להפרד מהקולנוע. ליום הולדתה של גילה, שחל בימים אלה, קנה לה בעלה, יעקב אגמון, מצלמת קולנוע. כאשר יוצאת גילה לסיורים בני-יורק, בה היא שוהה כעת, או לסיורים בארצות-הברית — היא אינה נפרדת מ-מצלמתה. החשש הוא שכשתחזור גילה ל-ארץ, שוב לא תסתפק במשחק-סרטים, אלא תצפה גם לצלם אותם. בין שאר התלאות שקפדו את ליקת הסטודנטים של האוניבר-סיטה העברית בירושלים, שחזרה בימים אלה מצרפת, נפלה אחת בחלקו הפרטי של יואל רקם, חבר הלהקה ועובד קול-ישראל. באחד הימים, בחזרו למלונם בפאריס, מצא הורעה להתקשר באופן דחוף לפי מספר טלפון מסויים עם מר לב. כשצלצל למספר עלה הקול מהעבר השני: "איני מר לב, אלא סקי משטרת ישראל אכנר לם (בזמנו איש לשכת 06, שעסקה בחקירת אדולף אייכמן) וברצוני לראותך בהקדם לשיחה שאי-אפשר לנהל בטלפון." על יואל עברו שעות של מתח ודאגה. כשהופיע לס לבסוף במלון ה-פאריסאי, התברר שיצה פרטים על שכנו לשעבר של יואל בשכונת בית-הכרם ביר-ושלים, הוי גויפלד.

הנהלה לא הסכימה

בין אלפיים וחמש מאות צולחי הצליחה העממית של הכינרת, בלטו שניים מבכירי הקצינים בצה"ל: האלוף יוסף גבע ומנחם קה פייג, סגנו של מפקד חיל-האוויר אלוף עזר וייצמן. בעוד השניים עורכים תחרות פרטית ביניהם מי יגיע ראשון, הסתובב לו עזר בסכיבה הקרובה, כשהוא נוהג בסירת-

קליף ריצ'ארד קופץ לבריכת "אכדיה" מי נכנס לחזרו של הזמר

כשתורו כולם למלון, כעבור חצי שעה, סירב איש-הקבלה לתת ללהקה להיכנס. "לא כל אחד יכול להיכנס אל קליף לחדר," הודיע להם. "אם אתם רוצים אתם יכולים לדבר איתו בטלפון." שום טענות זיהוי לא עזרו ורק לאחר שמהלכו של קליף, פיטר ג'ומלי, הטיח בכעס את השפופרת ושברה, התפזרו אנשי הלהקה במלון, איתרו את ידיים בכוחות עצמם.

מסוקי השבוע

- עמוס קינן בודו-שבועון אתגר: "אז רח פרטי אינו יכול להחריב ארץ שלימה. רק עם שלם יכול לעשות זאת. אצל עם תרבותי, האמון על מסורת הדמוקרטיה, בוחרים ממשלה והממשלה מחריבה את ה-הארץ בשם העם. למען העם ולמען הדורות הבאים — כדי שיהיה להם מאין לברוח וגם מדוע."
- מוכיר מפא"י ראובן ברקת, על טיהורו של מרדכי אורן: "אין אנו מאמי-נים שאפשר עליידי אקטים פורמאליים, ל-שנות מהלכים היסטוריים, שבשעתם הסביעו-ותומם על התקופה."